

men for hvis Vedkommende Udvalget meente, at der var særlig Grund til at see bort derfra. Den Regel, som i 1866—67 blev faaet fast ved dette og det andet Things Afstemning og ved Regjeringens Tilslutning, gif altsaa ud paa, at Ingen i Reglen — thi Undtagelser var der ikke saa faa af — kunde faae Indfødsret uden at have haft et Ophold her i Landet af mellem 10 og 15 Aar. I den næste Rigsdagssamling blev der dernæst af Regjeringen indstillet til at faae Indfødsret, foruden endeel Personer, som havde været her i Landet i over 15 Aar, to Lydfkere, den ene en Haandværker i Hølstebro, der havde haft Ophold her i Landet i noget over 13 Aar, og den anden en Mand, der havde haft Ophold her i noget over 12 Aar. Med Hensyn til disse tvende Personer var der nu, saavidt jeg har kunnet udfinde ved Gjennemlæsningen saavel af den da afgivne Betænkning som af Forhandlingerne, ikke nogen som helst særlig Qualification eller nogen som helst særlig stærk Grund tilstede, hvorfor netop disse to Personer skulde have Indfødsret; der forelaa kun de ganske sædvanlige Betingelser, som fordredes. Det da nedsatte høitærede Udvalg, hvoraf den meget ærede nuværende Ordfører ligeledes dengang var Medlem, og for hvilket han var Formand og Ordfører, indstillede ikke bestomindre overeensstemmende med Regjeringens Forslag de nævnte to Personer til Indfødsret tilligemed de Dvrige, og Sagen gif derpaa saagodtsom uden Discussion her i Thinget til Afstemning, ligesom den i det andet Thing gif gjennem alle Behandlinger, uden at Nogensomhelst talte derom. I den Session, som fulgte umiddelbart efter den, hvori Grundreglerne vare blevne vedtagne, blev der saaledes givet to Lydfkere Indfødsret, af hvilke den ene kun havde 13 Aars og den anden 12 Aars Ophold her i Landet. Først i den paafølgende Session, nemlig den ifjor, indløb der, efterat der af Regjeringen var forelagt et Lovforslag, som gif ud paa at give Indfødsret til forskjellige Personer, som alle havde haft 15 Aars Ophold her i Landet, og efterat der over samme var nedsat et Udvalg her i Thinget, i den af dette Udvalg afgivne Betænkning den Misforstaaelse — en Mis-

forstaaelse, som ganske vist ikke vilde være indløben, dersom den nuværende høitærede Ordfører ligeledes havde været Ordfører dengang — at det i samme blev udtalt, at Udvalget ved at gjenmemgaae Ansøgningerne havde fundet, at samtlige de i Lovforslaget anførte Personer havde haft et saa langt Ophold i Landet, som hidtil havde været vedtaget, krævet — eller hvad det var for et lignende Udtryk, der benyttedes — for at give Indfødsret, og at det derfor ingen Anledning fandt til at gjøre nogen Grindring mod, at de saaledes anførte Personer fik den nævnte Ret. Efter hvad jeg nylig har udviklet, heroebe dette paa en Misforstaaelse, thi ved de tvende foregaaende Indfødsretslove, som vare givne efter Grundlovens Fornylse, var der netop blevet stillet og vedtaget mildere Fordringer. Jeg paastaar derfor, at det ikke er noget som helst Brud paa det hidtil Vedtagne, men at det tværtimod er i fuld og god Overeensstemmelse med, hvad der hidtil har været fulgt som Regel, at Fordringen med Hensyn til Opholdstiden indskrænkes til at være 10—15 Aar.

Naar jeg har tilladt mig at stille det foreliggende Vædringsforslag, saa troer jeg altsaa derved at have handlet i Overeensstemmelse med, hvad der virkelig maa antages at have været Rigsdagens og Regjeringens Mening. Men jeg maa tilstaae, at det tillige ligger mig paa Sinde netop ved denne Veilighed at faae afgjort det Spørgsmaal — jeg beder den fraværende Mand, hvem Vædringsforslaget angaaer, om at undskyldte, at jeg dertil benytter ham som et Middel —, om der dog ikke, efterat Indfødsret er bleven gjort til en Betingelse for at kunne deeltage i de kommunale Valg, netop er særlig Grund til som hidtil at lade sig nøie med at stille en Fordring om 10 Aars Ophold eller lidt over 10 Aars Ophold som Betingelse for Indfødsrets Meddelelse. Det forekommer mig, at, naar en Mand har boet i en Commune i over 10 Aar og i den Tid svaret Skat til den, og naar han i alle Henseender har erhvervet sig sine Medborgeres Agtelse og har Alles Erklæring om, at han er en god Mand, som har sluttet sig til det danske Folk, da er der noget Ubilligt i at affkære ham Mulig-